

URANTIJOS KNYGA

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

118 puslapis

11 DOKUMENTAS - AMŽINOJI ROJAUS SALA

ROJUS yra visatų visatos amžinasis centras ir Visuotinio Tėvo, Amžinojo Sūnaus, Begalinės Dvasios, ir jų dieviškųjų partnerių ir pagalbininkų gyvenamoji vieta. Šita centrinė Sala yra pats gigantiškiausias organizuotas kosminės tikrovės kūnas visoje pagrindinėje visatoje. Rojus yra materialinė sfera, o taip pat dvasinė buveinė. Viskas, kas yra Visuotinio Tėvo protingoje kūrinijoje, gyvena materialiose buveinėse; dėl to iš tikrųjų absoliutus kontroliuojantis centras taip pat turi būti materialus, tikras. Ir vėl reikėtų pakartoti, jog dvasinės substancijos ir dvasinės būtybės yra *realios*.

Rojaus materialų grožį sudaro jo fizinio tobulumo puikumas; Dievo Salos grožybę demonstruoja jo gyventojų nuostabūs intelektualūs pasiekimai ir proto išsivystymas; centrinės Salos triumfą skelbia dieviškosios dvasinės asmenybės—gyvenimo šviesos—begalinė dovana. Bet dvasinio grožio gelmės ir šito nuostabaus ansamblio stebuklai visiškai pranoksta materialijų tvarinių ribinio proto suvokimo ribas. Dieviškosios buveinės šlovės ir nuostabumo neįmanoma suvokti mirtingajam. Rojus yra iš amžinybės; nėra nei dokumentų, nei pasakojimų, susijusių su šito Šviesos ir Gyvenimo Salos branduolio kilme.

1. DIEVIŠKOJI BUVEINĖ

Rojus turi daug tikslų visatinių sferų administravime, bet tvarinių būtybėms jis pirmiausia egzistuoja kaip Dievybės gyvenamoji vieta. Visuotinio Tėvo asmeninis buvimas gyvena Dievybių buveinė, šito beveik apskritiminio, bet ne sferinio, viršutinio paviršiaus pačiame centre. Šitą Visuotinio Tėvo buvimą Rojuje betarpiškai apsupa Amžinojo Sūnaus asmeninis buvimas, tuo tarpu juos abu apgaubia neapsakoma Begalinės Dvasios šlovė.

Dievas gyvena, gyveno, ir amžinai gyvens šitoje pačioje centrinėje ir amžinojoje buveinėje. Mes visada jį surasdavome ten ir visada surasime. Visuotinis Tėvas yra

kosmiškai sukoncentruotas, dvasiškai įsmedenintas, ir geografiškai gyvena šitame visatų visatos centre.

Mes visi žinome tiesioginį kelią, kuriuo reikia eiti tam, jog surastume Visuotinį Tėvą. Jūs nesugebate daug ko suvokti apie dieviškąją gyvenamąją vietą dėl jos nutolimo nuo jūsų ir dėl milžiniškos išterpiančios erdvės, bet tie, kurie sugeba suvokti šitų milžiniškų atstumų prasmę, žino Dievo buvimo ir gyvenamąją vietą lygiai taip tikrai ir tiesiogine prasme, kaip jūs žinote Niujorko, Londono, Romos, ar Singapūro vietą, miestų, kurie turi konkrečią geografinę vietą Urantijoje. Jeigu būtumėte išmintingi šturmanai, aprūpinti laivu,

119 puslapis

žemėlapiams, ir kompasu, tada tikrai galėtumėte surasti šituos miestus. Lygiai taip, jeigu turėtumėte laiko ir keliavimo priemones, jeigu būtumėte dvasiškai parengti ir turėtumėte reikalingą vadovavimą, tuomet jus galėtų vesti per vieną po kitos visatas, iš grandinės į grandinę, jums visą laiką keliaujant per žvaigždėtas sferas į vidų tol, kol pagaliau sustotumėte prieš Visuotinio Tėvo dvasinės šlovės centrinį švytėjimą. Gavus viską, kas būtina šiai kelionei, lygiai taip įmanoma surasti Dievo asmeninį buvimą visų daiktų centre, kaip galima surasti ir tolimus miestus jūsų pačių planetoje. Tai, kad jūs nesilankėte šitose vietose jokiū būdu nepaneigia jų realumo arba tikrojo egzistavimo. Tai, kad taip mažai visatos tvarinių surado Dievą Rojuje jokiū būdu nepaneigia nei jo egzistavimo tikrovės, nei jo dvasinio asmens realumo visų daiktų centre.

Tėvas visada turi būti surandamas šitoje centrinėje vietoje. Jeigu jis pajudėtų, tai visuotinė buveinė subyrėtų, nes į jį šitame gyvenamajame centre sueina visuotinės traukos linijos iš kūrinių pakraščiu. Ar mes atsekame asmenybės grandinę atgal per visatas, ar stebime kylančiąsias asmenybes, kada jos keliauja į vidų pas Tėvą; ar mes stebime materialios traukos linijas, einančias į apatinį Rojų, ar sekame kosminės jėgos suaktyvėjančius ciklus; ar stebime dvasinės traukos linijas, sueinančias į Amžinąjį Sūnų, ar žvelgiame į Dievo Rojaus Sūnų procesiją į vidų; ar mes matome proto grandines, ar sekame trilijonų trilijonus dangiškųjų būtybių, atsirandančių iš Begalinės Dvasios—bet kurio iš šitų stebėjimų dėka ar jų visų dėka mes tiesiogiai esame atvedami atgal į Tėvo akivaizdą, į jo centrinę buveinę. Čia Dievas yra asmeniškai, tiesiogine prasme, ir realiai. Ir iš jo begalinės būtybės teka gyvybės, energijos, ir asmenybės plūstančios srovės į visas visatas.

2. AMŽINOSIOS SALOS PRIGIMTIS

Kadangi jūs pradėsite neryškiai pažvelgti į materialios visatos, pastebimos net iš jūsų astronominės vietos, iš jūsų erdvės padėties žvaigždėtose sistemose, milžinišką dydį, tai jums turėtų tapti akivaizdu, jog tokia milžiniška materialinė visata privalo turėti adekvačią ir deramą sostinę, tokią būstinę, kuri atitiktų materialių valdų ir gyvų būtybių visos šitos milžiniškos ir toli nusidriekiančios kūrinių visuotinio Valdovo orumą ir begalumą.

Savo forma Rojus skiriasi nuo apgyvendintų erdvės kūnų: jis nėra sferinis. Jis yra aiški elipsoidė, per skersmenį vienu šeštadaliu yra ilgesnis iš šiaurės į pietus negu per skersmenį iš rytų į vakarus. Centrinė Sala yra iš esmės plokščia, o atstumas nuo viršutinio paviršiaus iki apatinio paviršiaus sudaro skersmens iš rytų į vakarus vieną dešimtąją dalį.

Šitie dydžių skirtumai, atsižvelgiant į jos nejudančią padėtį ir į didesnę jėgos-energijos spaudimą į išorę Salos šiauriniame gale, leidžia nustatyti absoliučią kryptį pagrindinėje visatoje.

Centrinė Sala geografiškai yra padalinta į tris veiklos sferas:

1. Viršutinį Rojų.
2. Periferinį Rojų.
3. Apatinį Rojų.

Tą Rojaus paviršių, kuris yra susijęs su asmenybės veikla, mes vadiname viršutine puse, o priešingą paviršių vadiname apatine puse. Rojaus periferija yra skirta veiklai, kuri nėra griežtai nei asmenė, nei

120 puslapis

neasmėnė. Trejybė atrodo, jog viešpatauja asmenėje arba viršutinėje plokštumoje, Beribis Absolutas viešpatauja apatinėje arba neasmėnėje plokštumoje. Mes vargu ar suvokiame Beribį Absolutą kaip asmenį, bet apie šito Absoliuto funkcinį buvimą erdvėje mes tikrai galvojame kaip apie tokį, kuris yra sukoncentruotas apatiniame Rojuje.

Amžinąją Salą sudaro materializavimo vientisa forma—tikrovės nejudančios sistemos. Šita Rojaus tikroji substancija yra erdvės potencialo homogeninė organizacija, kurios nesurandama niekur kitur per visą plačiąją visatą visatą. Ji gavo daug pavadinimų skirtingose visatose, o Neadono Melkizedekai nuo seno ją vadina *absolutumu*. Šita Rojaus šaltinio medžiaga nėra nei negyva, nei gyva; ji yra Pirmojo Šaltinio ir Centro pirminė nedvasinė išraiška; ji yra *Rojus*, o Rojus kopijos neturi.

Mums atrodo, jog Pirmasis Šaltinis ir Centras visą absoliutų potencialą kosminei tikrovei sukoncentravo Rojuje kaip savęs išlaisvinimo iš begalybės apribojimų savo metodo dalį, kaip priemonę tam, kad būtų padarytas įmanomu ikibegalinis, net laiko-erdvės, kūrinys. Bet dėl to nereiškia, jog Rojų apriboja laikas-erdvė tiesiog todėl, kad visatų visata atskleidžia šitas savybes. Rojus egzistuoja be laiko ir neturi padėties erdvėje.

Bendrais buožais kalbant: erdvė matomai atsiranda kaip tik žemiau apatinio Rojaus; laikas prasideda kaip tik virš viršutinio Rojaus. Laikas, kaip jį suprantate jūs, nėra egzistencijos Rojuje buožas, nors centrinės Salos gyventojai visiškai sąmoningai suvokia įvykių nelaikinę seką. Judėjimas nėra įgimtas Rojuje; jis yra valinis. Bet atstumo,

net absoliutaus atstumo, samprata turi didžiulę prasnę, kadangi jis gali būti taikomas santykinėms vietovėms Rojuje. Rojus yra neerdvinis; dėl to jo vietovės yra absoliučios, ir todėl naudojamos daugeliu būdu, kurie pranoksta mirtingojo proto suvokimo ribas.

3. VIRŠUTINIS ROJUS

Viršutiniame Rojuje yra trys didžiosios veiklos sferos, *Dievybės buvimo, Švenčiausioji Sfera, ir Šventoji Vietovė*. Tas milžiniškas regionas, betarpiškai supantis Dievybių buvimą, yra atskirtas kaip Švenčiausioji Sfera ir rezervuotas garbinimo, sutrepybinimo, ir aukščiausiojo dvasinio pasiekimo funkcijoms. Jokių materialių statinių, nei grynai intelektualių kūrinių šitoje zonoje nėra; ten jie egzistuoti negalėtų. Mano pastangos žmogiškajam protui mėginti pavaizduoti Rojaus Švenčiausiosios Sferos dieviškąją prigimtį ir nuostabų grožį būtų bergždžios. Šitoji valda yra visiškai dvasinė, o jūs esate beveik visiškai materialūs. Grynai dvasinė tikrovė grynai materialiai būtybei akivaizdžiai neegzistuoja.

Nors Švenčiausiojoje vietovėje nėra jokių fizinių materializavimų, bet Šventosios Žemės sektoriuose gausu suvenyrų iš jūsų materialaus gyvenimo laikų, o jų dar daugiau yra periferinio Rojaus istorinėse prisiminimų vietovėse.

Šventoji Vietovė, atokus arba gyvenamasis regionas, yra padalintas į septynias koncentrinės zonas. Rojus kartais yra vadinamas "Tėvo Namais," kadangi tai yra jo amžinoji gyvenamoji buveinė, o šitos septynios zonos dažnai yra įvardijamos kaip "Tėvo gyvenamosios rezidencijos Rojuje." Vidinę arba pirmąją zoną užima Rojaus Piliečiai ir Havonos vietiniai gyventojai, kuriems gali tekti gyventi Rojuje. Kita arba antroji zona yra laiko ir erdvės septynių supervisatų vietinių gyventojų gyvenamoji vietovė. Šita antroji zona yra iš dalies toliau padalinta į septynis didžiulius skyrius, į Rojaus namus dvasinėms būtybėms ir kylantiesiems tvariniams, kilusiems iš evoliucinio vystymosi visatų. Kiekvienas iš šitų sektorių yra atsidavęs

121 puslapis

išskirtinai vienos atskiros supervisatos asmenybių gerovei ir žengimui į priekį, bet šitos priemonės beveik be galo pranoksta dabartinių septynių supervisatų reikmes.

Kiekvienas iš šių septynių Rojaus sektorių yra suskirstytas į gyvenamuosius junginius, galinčius sutalpinti vieno milijardo atskirų pašlovintų darbo grupių gyvenamąsias būstines. Vienas tūkstantis tokių junginių sudaro skyrių. Vienas šimtas tūkstančių skyrių prilygsta vienai kongregacijai. Dešimt milijonų kongregacijų sudaro asamblėją. Vienas milijardas asamblėjų sudaro vieną didįjį junginį. Ir šita auganti serija tęsiasi per antrąjį didįjį junginį, trečiąjį, ir taip toliau iki septintojo didžiojo junginio. O septyni didieji junginiai sudaros pagrindinius junginius, o septyni pagrindiniai junginiai sudaro aukštesnįjį junginį; ir šitokiu būdu septynetais augančios serijos plečiasi per aukštesnįjį, viršaukštesnįjį, dangiškąjį, viršdangiškąjį, iki aukščiausiųjų junginių. Bet net ir visa tai neišnaudoja visos esamos erdvės. Šitas pritrenkiantis įvardijamų gyvenamųjų

vietovių Rojuje skaičius, toks skaičius, kuris pranoksta jūsų suvokimo ribas, užima daug mažiau negu vieną procentą paskirtos Šventosios Žemės vietovės. Vis vien yra pakankamai vietos tiems, kurie yra pakeliui į vidų, net ir tiems, kurie tikrai nepradės kilimo į Rojų iki amžinosios ateities laikų.

4. PERIFERINIS ROJUS

Centrinė Sala baigiasi staiga ties periferija, bet jos dydis yra toks milžiniškas, kad šitas baigiamasis kampas yra santykinai nepastebimas tarp bet kokios apibrėžtos teritorijos ribų. Rojaus periferinį paviršių užima, iš dalies, nusileidimo ir pakilimo laukai dvasinių asmenybių įvairioms grupėms. Kadangi nepersmelktos erdvės zonos beveik paliečia periferiją, tai visi asmenybių transportai, vykstantys į Rojų, leidžiasi šituose regionuose. Nei prie viršutinio, nei prie apatinio Rojaus transporto supernafimai ar kiti erdvės keliautojų tipai prisiartinti negali.

Septynios Pagrindinės Dvasios turi savo asmeninės galios ir valdžios vietas septyniose Dvasios sferose, kurios apjuosia Rojų erdvėje tarp Sūnaus spindinčiųjų sferų ir Havonos pasaulių vidinės grandinės, bet jėgos sukongcentruotas būstines jos turi Rojaus periferijoje. Čia lėtai aplink skriejantys Septynių Aukščiausiųjų Energijos Reguluotojų buvimai pažymi septynių blyksnio stočių tam tikroms Rojaus energijoms, pasklindančioms tolyn į septynias supervisatas, vietą.

Čia periferiniame Rojuje Sūnums Kūrėjams yra atiduotos milžiniškos istorinės ir pranašiškos demonstravimo teritorijos, skirtos laiko ir erdvės vietinėms visatoms. Yra kaip tik septyni trilijonai šitų istorinių rezervatų, dabar sukurtų arba esančių rezerve, bet visa tai iš viso užima tikrai apie keturis procentus šitaip paskirtos periferijos dalies. Mes manome, jog šitie milžiniški rezervai priklauso kūriniams, kurie kada nors turės būti išdėstyti už dabartiniu metu žinomų ir apgyvendintų septynių supervisatų ribų.

Toji Rojaus dalis, kuri buvo paskirta egzistuojančių visatų naudojimui, užima tikrai nuo vieno iki keturių procentų, tuo tarpu toji teritorija, kuri yra paskirta šitoms veikloms, yra mažiausiai vienu milijonu kartų didesnė negu reikalinga šitiems tikslams. Rojus yra pakankamai didelis, kad suteiktų vietą beveik begalinės kūrinių veiklai.

Bet tolesnis mėginimas pavaizduoti jums Rojaus šlovę būtų bergždžias. Jūs turite laukti, ir kilti tuo metu, kai laukiate, nes iš tiesų, "Akis nematė, ausis negirdėjo, taip pat tai nepateko ir į mirtingojo žmogaus protą, tie dalykai,

122 puslapis

kuriuos Visuotinis Tėvas yra parengęs tiems, kurie išlieka po gyvenimo materialiam kūne laiko ir erdvės pasauliuose."

5. APATINIS ROJUS

Kas susiję su apatiniu Rojumi, tai mes žinome tik tą, kas yra apreikšta; asmenybės ten negyvena. Jis visiškai neturi nieko bendro su dvasios protingų būtybių reikalais, taip pat ten neveikia ir Dievybės Absolutas. Mus moko, jog visos fizinės energijos ir kosminės jėgos grandinės kyla apatiniame Rojuje, ir tai prasideda šitokiu būdu:

1. Tiesiai po Trejybės buvimo vieta, apatinio Rojaus centrinėje dalyje, yra nežinoma ir neapreikšta Begalybės Zona.

2. Šią Zoną betarpiškai supa neįvardinta vietovė.

3. Po paviršiumi užimantis išorinius pakraščius yra regionas, kuris turi daugiausia reikalo su erdvės potencija ir jėga-energija. Šito milžiniško elipsinio jėgos centro veikla nėra tapatinama su bet kurios trivienybės žinomomis funkcijomis, bet erdvės pirminė jėga-įkrova pasirodo, kad yra sukoncentruota šitoje vietovėje. Šią centrą sudaro trys koncentrinės elipsinės zonos: Vidinėje zonoje yra paties Rojaus jėgos-energijos veiklos koncentruojantis taškas; išorinė zona gali būti tapatinama su Beribio Absoliuto funkcijomis, bet mes nesame tikri dėl vidurinės zonos erdvės funkcijų.

Šito jėgos centro *vidinė zona* atrodo, jog veikia kaip gigantiška širdis, kurios pulsavimas nukreipia sroves iki pačių tolimiausių fizinės erdvės ribų. Ji reguliuoja ir modifikuoja jėgas-energijas, bet vargu ar joms suteikia judėjimą. Šitos pirmapradės jėgos tikrovės spaudimas-buvimas yra aiškiai didesnis Rojaus centro šiauriniame gale negu pietiniuose regionuose; šitas skirtumas registruojamas nuolat. Erdvės motininė jėga atrodo, kad įteka pietuose ir išteka šiaurėje, veikiant kažkokiai nežinomai cirkuliarinei sistemai, kuri yra susijusi su jėgos-energijos šitos bazinės formos paskleidimu. Kartas nuo karto taip pat yra pastebimi skirtumai rytų-vakarų spaudimuose. Jėgos, išsiveržiančios iš šitos zonos, nereaguoja į matomą fizinę trauką, bet visada paklūsta Rojaus traukai.

Jėgos centro *vidurinė zona* betarpiškai apsupa šią vietovę. Šita vidurinė zona pasirodo, jog yra statiška, išskyrus tai, kad ji plečiasi ir traukiasi per tris veikimo ciklus. Mažiausias iš šitų pulsavimų yra rytų-vakarų kryptimi, po jo eina pulsavimas šiaurės-pietų kryptimi, tuo tarpu didžiausias pulsavimas yra visomis kryptimis, bendras išsiplėtimas ir susitraukimas. Šitos vidurinės vietovės funkcija niekada iš tikrųjų nebuvo nustatyta, bet ji galbūt turi kažką bendro su abipusiu susiderinimu tarp šio jėgos centro vidinės ir išorinės zonų. Daugelis tiki, jog vidurinė zona yra vidurinės erdvės arba ramių zonų, kurios skiria pagrindinės visatos vienas po kito einančius erdvės lygius, kontrolės mechanizmas, bet nė vienas įrodymas ar apreiškimas šito nepatvirtina. Šita išvada kyla dėl tokių žinių, jog šita vidurinė zona tam tikru būdu yra susijusi su pagrindinės visatos nepersmelktos erdvės mechanizmo funkcionavimu.

Išorinė zona yra didžiausia ir aktyviausia iš nenustatyto erdvės potencialo trijų koncentrinų ir elipsinių juostų. Šita vietovė yra neįsivaizduojamos veiklos arena, išsiveržimų, kurie eina pirmyn į erdvę visomis kryptimis iki septynių supervisatų tolimiausių ribų ir

dar toliau, kad pasklistų visos išorinės erdvės milžiniškose ir nesuvokiamose sferose, centrinis grandinės taškas. Šitas erdvės buvimas yra visiškai neasmenis, nepaisant to, jog kažkokiu neatskleistu būdu, jis atrodo, kad netiesiogiai reaguoja į begalinių Dievybių, kada jos veikia kaip Trejybė, valią ir mandatus. Tikima, jog tai yra Beribio Absoliuto buvimo erdvėje centrinis sukoncentravimas, Rojaus centras.

Visos jėgos formos ir visos energijos fazės atrodo yra įjungtos į grandinę; jos cirkuliuoja per visas ir sugrįžta konkrečiais maršrutais. Bet su Beribio Absoliuto sužadintos zonos išsiveržimais pasirodo, jog yra arba išėjimas į erdvę, arba įėjimas atgal—niekada nebūna abiejų tuo pačiu metu. Šita išorinė zona pulsuoja gigantiškų propocijų amžius trunkančiais ciklais. Truputį ilgiau negu vieną milijardą Urantijos metų šito centro erdvė-jėga sklinda į išorę; tada tiek pat laiko ji eis į vidų. Šito centro visi erdvės-jėgos pasireiškimai yra visuotiniai; jie nusidriekia per visą persmelkiamą erdvę.

Visa fizinė jėga, energija, ir materija yra viena. Visa jėga-energija iš pradžių išėjo iš apatinio Rojaus, ir galiausiai į jį sugrįš po to, kai užbaigs savo grandinę erdvėje. Bet savo dabartinėse reiškinių būsenose visatų visatos nevisos energijos ir materialūs organizavimai atsirado iš apatinio Rojaus; erdvė yra iščios materijos ir ikimaterijos keletui formų. Nors Rojaus jėgos centro išorinė zona yra erdvės-energijų šaltinis, bet erdvė neatsiranda ten. Erdvė nėra jėga, energija, ar įtampa. Taip pat ir šitos zonos pulsavimai nėra erdvės kvėpavimo priežastis, bet šitos zonos įėjimo ir išėjimo fazės yra sinchronizuotos su erdvės dviejų milijardų metų išsiplėtimo-susitraukimo ciklais.

6. ERDVĖS KVĖPAVIMAS

Mes nežinome erdvės kvėpavimo realaus mechanizmo; mes tiktai stebime, jog visa erdvė pakaitomis traukiasi ir plečiasi. Šitas kvėpavimas veikia tiek persmelktos erdvės horizontalų tęsinį, tiek nepersmelktos erdvės vertikalius tęsinius, kurie egzistuoja milžiniškuose erdvės rezervuaruose virš ir žemiau Rojaus. Mėgindami įsivaizduoti šitų erdvės rezervuarų ribų tūrį, jūs galėtumėte galvoti apie smėlio laikrodį.

Kada persmelktos erdvės horizontalaus tęsinio visatos plečiasi, tada nepersmelktos erdvės vertikalios tęsinio rezervuarai traukiasi ir atvirkščiai. Persmelktos ir nepersmelktos erdvės santaka yra tiesiog po apatiniu Rojumi. Abu erdvės tipai ten teka per transmutuojančius reguliavimo kanalus, kur kosmoso susitraukimo ir išsiplėtimo ciklais yra formuojami pakeitimai, paversdami persmelkiamą erdvę nepersmelkiama ir atvirkščiai.

"Nepersmelkta" erdvė reiškia: nepersmelkta tų jėgų, energijų, įtampų, ir buvimų, kurie yra žinomi, jog egzistuoja persmelktoje erdvėje. Mes nežinome, ar vertikali (rezervuaro) erdvė turi lemti visą laiką funkcionuoti kaip horizontalios (visatos) erdvės balansas; mes nežinome, ar yra kūrybinis ketinimas dėl nepersmelktos erdvės; mes iš tiesų labai mažai žinome apie šiuos erdvės rezervuarus, tiesiog žinome tai, kad jie

egzistuoja ir, kad jie atrodo, jog palaiko visatų visatos erdvės plėtimosi-traukimosi ciklu pusiausvyrą.

Erdvės kvėpavimo ciklai kiekvienoje fazėje tęsiasi truputėlį daugiau negu vieną milijardą Urantijos metų. Vienos fazės metu visatos plečiasi; kitoje fazėje

124 puslapis

jos traukiasi. Persmelkta erdvė dabar artėja prie plėtimosi fazės vidurinio taško, tuo tarpu nepersmelkta erdvė artėja prie traukimosi fazės vidurinio taško, ir mums sakoma, jog abiejų erdvės tęsinių labiausiai išorinės ribos teoriškai yra maždaug vienodai nutolusios nuo Rojaus. Nepersmelktos erdvės rezervuarai dabar tęsiasi vertikalčiai virš viršutinio Rojaus ir žemiau apatinio Rojaus lygiai tiek toli, kiek visatų persmelkta erdvė tęsiasi horizontalčiai į išorę nuo periferinio Rojaus iki ir net už ketvirtojo išorinės erdvės lygio.

Vieną milijardą metų Urantijos laiku erdvės rezervuarai traukiasi, tuo tarpu visos horizontalios erdvės pagrindinė visata ir jėgos veikla plečiasi. Reikia truputį daugiau kaip dviejų milijardų Urantijos metų tam, kad ištisas plėtimosi-traukimosi ciklas būtų užbaigtas.

7. ROJAUS ERDVINĖS FUNKCIJOS

Erdvės nėra nė ant vieno iš Rojaus paviršių. Jeigu kažkas "pažvelgtų" tiesiai į viršų nuo viršutinio Rojaus paviršiaus, tai jis "nepamatytų" nieko, išskyrus nepersmelktą erdvę, išeinančią arba įeinančią, dabar kaip tik įeinančią. Erdvė nepaliečia Rojaus; tiksliai neaktyvios *vidurinės erdvės zonos* susiliečia su centrine Sala.

Rojus iš tikrųjų yra santykinai ramių zonų, egzistuojančių tarp persmelktos ir nepersmelktos erdvės, nejudantis branduolys. Geografiškai šitos zonos atrodo, jog yra Rojaus santykinis tęsinys, bet galbūt jose yra kažkoks judėjimas. Mes labai mažai ką žinome apie jas, bet pastebime, jog šitos sumažinto erdvės judėjimo zonos atskiria persmelktą ir nepersmelktą erdvę. Panašios zonos kažkada egzistavo tarp persmelktos erdvės lygių, bet dabar jos yra mažiau ramios.

Visos erdvės vertikalūs skersiniai pjūvis šiek tiek būtų panašus į maltiečių kryžių, savo horizontaliomis atšakomis, atitiktų persmelktą (visatos) erdvę ir vertikaliomis atšakomis atitiktų nepersmelktą (rezervuaro) erdvę. Plotas tarp keturių atšakų kažkuria prasme jas atskirtų taip, kaip vidurinės zonos atskiria persmelktą ir nepersmelktą erdvę. Šitos ramios vidurinės zonos vis labiau plečiasi, kada vis labiau tolsta nuo Rojaus, ir galiausiai apima visos erdvės ribas ir visiškai apgaubia tiek erdvės rezervuarus, tiek ir persmelktos erdvės visą horizontalų tęsinį.

Erdvė nėra nei ikiabsoliuti sąlyga Beribio Absoliuto viduje, nei jo buvimas, nėra ji ir Galutiniojo funkcija. Ji yra Rojaus padovanojimas, ir yra tikima, jog didžiosios visatos erdvę ir visų keturių išorinių regionų erdvę iš tikrųjų persmelkia Beribio Absoliuto

protėvinės erdvės potencialas. Nuo beveik prisiartinimo prie periferinio Rojaus šita persmelkta erdvė horizontaliai nusidriekia į išorę per ketvirtą erdvės lygį ir toliau už pagrindinės visatos periferijos, bet kiek toliau, mes nežinome.

Jeigu jūs įsivaizduosite, kokią nors ribinę, bet nesuvokiamai didžiulę, V-formos plokštumą, išdėstytą stačiu kampu tiek į viršutinį, tiek į apatinį Rojaus paviršius, savo smaigaliu beveik paliečiančią periferinį Rojų, ir tada įsivaizduosite, jog šita plokštuma elipse sukasi aplink Rojų, tai jos apsisukimas grubiai apibrėžtų persmelktos erdvės turi.

Yra viršutinė ir apatinė riba horizontaliai erdvei bet kokios konkrečios vietos visatose požiūriu. Jeigu kas nors galėtų pakankamai toli judėti stačiu kampu

125 puslapis

Orvontono plokštumai, į viršų ar į apačią, tada galiausiai pasiektų persmelktos erdvės viršutinę ar apatinę ribą. Tiek, kiek yra žinomi pagrindinės visatos dydžiai, tai vis labiau ir labiau tolstant nuo Rojaus šitos ribos vis labiau ir labiau atsiskiria; erdvė tankėja, ir ji kažkuria prasme tankėja greičiau negu tankėja kūrinio plokštuma, visatos.

Santykinai ramios zonos tarp erdvės lygių, tokių, kaip ir tas, kuris skiria septynias supervisatas nuo pirmojo išorinės erdvės lygio, yra neaktyvios erdvės veiklos milžiniški elipsiniai regionai. Šitos zonos atskiria milžiniškas galaktikas, kurios skrieja aplink Rojų tvarkinga procesija. Jūs galite matyti pirmąjį išorinės erdvės lygį, kur kaip tik dabar yra formuojamos neapsakomos visatos, kaip didžiulę procesiją galaktikų, skriejančių aplink Rojų, ir kurias viršuje ir apačioje apriboja neaktyvios vidurinės zonos, o vidinėje ir išorinėje pusėse apriboja santykinai ramios erdvės zonos.

Šitokiu būdu erdvės lygis funkcionuoja kaip elipsinis judėjimo regionas, iš visų pusių apsuptas santykinio nejudėjimo. Tokie judėjimo ir ramybės ryšiai sudaro sumažinto pasipriešinimo judėjimui išlenktą erdvės kelią, kuriuo visuotinai sklinda kosminė jėga ir atsirandanti energija, kada jos amžinai skrieja aplink Rojaus Salą.

Šitas pagrindinės visatos zonavimas, kartu su vienu galaktikų skriejimu pagal laikrodžio rodyklę, kitų galaktikų skriejimu prieš laikrodžio rodyklę, yra fizinės traukos stabilizavimo faktorius, sumanytas tam, kad užkirstų kelią gravitacijos spaudimo didinimui iki skaidančios ir išskaidančios veiklos taško. Toks sutvarkymas paskleidžia antigravitacijos įtaką, ir veikia kaip stabdys priešingu atveju pavojingiems skriejimo greičiams.

8. ROJAUS GRAVITACIJA

Neišvengiamas gravitacijos traukimas efektyviai sugriebia visos erdvės visų visatų visus pasaulius. Gravitacija yra Rojaus fizinio buvimo visagalis grybšnis. Gravitacija yra visagalis lynas, ant kurio yra sukabintos spindinčios žvaigždės, degančios saulės, ir

sūkuriu skriejančios sferos, kurios sudaro amžinojo Dievo, kuris yra viskas, užpildo viską, ir iš kurio susideda viskas, visuotinį fizinių papuošimą.

Absoliučios materialios gravitacijos centrinis ir sukongcentruotas taškas yra Rojaus Sala, papildytas tamsių gravitacijos kūnų, juosiančių Havoną, ir palaikantis pusiausvyrą viršutiniu ir apatiniu erdvės rezervuarais. Visi žinomi apatinio Rojaus išsiveržimai būtinai ir neklystamai reaguoja į centrinės gravitacijos traukimą, vykdomą pagrindinės visatos elipsinių erdvės lygių begalinėmis grandinėmis. Kiekviena kosminės tikrovės žinoma forma apibrėžia amžių lankstą, stengiasi skrieti apskritimu, ir sukis didžiąja elipse.

Erdvė nereaguoja į trauką, bet trauką ji veikia kaip balansas. Be erdvės pagalvės, sprogstantis veiksmas netolygiai tampytų aplinkui esančius erdvės kūnus. Persmelkta erdvė taip pat paskleidžia antigravitacinį poveikį visai fizinei arba linijinei gravitacijai; erdvė tokį gravitacijos veiksmą gali realiai neutralizuoti, nors negali jo uždelsti. Absoliuti gravitacija yra Rojaus gravitacija. Vietinė arba linijinė gravitacija yra susijusi su energijos arba materijos elektrine stadija; ji veikia tarp centrinės, supervisatų, ir išorinių visatų ribų, kur tiksliai yra įvykęs tinkamas realizavimas.

Kosminės jėgos, fizinės energijos, visatos galios, ir įvairių realizavimų gausios formos atskleidžia, nors ir netobulai atskirtas, reagavimo į Rojaus trauką tris bendras stadijas:

126 puslapis

1. *Iki gravitacinės stadijos (jėga)*. Tai pirmasis žingsnis, išskiriant erdvės potencialą į kosminės jėgos ikienergetines formas. Šitas etapas yra analogiškas erdvės pirminės jėgos-įkrovos sampratai, kartais vadinamas *grynąja energija* arba *segregata*.

2. *Gravitacinės stadijos (energija)*. Šitas erdvės-jėgos įkrovos modifikavimas yra sukuriamas Rojaus jėgos organizatorių veikimu. Jis pažymi energijos sistemų, reaguojančių į Rojaus gravitacijos traukimą, atsiradimą. Šita atsirandanti energija iš pradžių yra neutrali, bet dėl tolimesnių metamorfozių ima rodyti vadinamąsias neigiamas ir teigiamas savybes. Mes šitas stadijas vadiname *ultimata*.

3. *Postgravitacinės stadijos (visatos energija)*. Šitoje stadijoje energija-materija atskleidžia reagavimą į linijinės gravitacijos kontrolę. Centrinėje visatoje šitos fizinės sistemos yra trikartės organizacijos, žinomos kaip *triata*. Jos yra laiko ir erdvės kūrinų viršenergetinės motininės sistemos. Supervisatų fizines sistemas mobilizuoja Visatos Energijos Reguliotojai ir jų pagalbininkai. Šitos materialios organizacijos savo sandara yra dualistinės ir yra žinomos kaip *gravita*. Tamsieji gravitaciniai kūnai, juosiantys Havoną, nėra nei triata, nei gravita, o jų traukianti galia atskleidžia abi fizinės gravitacijos formas, linijinę ir absoliučią.

Erdvės potencijos neveikia nė vienos iš gravitacijos formų tarpusavio veiksmi. Šita Rojaus pirminė dovana nėra tikrovės realus lygis, bet ji yra protėvinė visoms santykinėms funkcinėms nedvasinėms realybėms—jėgos-energijos visiems pasireiškimams ir energijos ir materijos organizavimui. Erdvės potencialas yra toks terminas, kurį sunku apibrėžti. Jis nereiškia to, kas yra protėvinis erdvei; jo reikšmė turėtų perteikti idėją apie pajėgumus ir potencialus, egzistuojančius tarp erdvės ribų.

Jį galima būtų grubiai suvokti kaip apimantį visus tuos absoliučius poveikius ir potencialus, kurie išeina iš Rojaus ir sudaro Beribio Absoliuto erdvės buvimą.

Rojus yra visos energijos-materijos visatų visatoje absoliutus šaltinis ir amžinasis koncentravimo taškas. Beribis Absolutas yra atskleidėjas, reguliuotojas, ir saugotojas to, ką Rojus turi kaip savo šaltinį ir kilmę. Beribio Absoliuto visuotinis buvimas atrodo, jog yra ekvivalentiškas gravitacijos pratęsimo potencialios begalybės, Rojaus buvimo elastingo įsitempimo, sampratai. Šita samprata mums padeda suvokti tą faktą, jog viskas yra traukiama į vidų link Rojaus. Ši iliustracija yra primityvi, bet vis tiek naudinga. Ji taip pat paaiškina, kodėl gravitacija visada daugiau veikia plokštumoje statmenai masei, toks reiškinys pažymi Rojaus ir jį supančiųjų kūrinų skirtingus dydžius.

9. ROJAUS UNIKALUMAS

Rojus unikalus yra tuo, jog yra pirminės kilmės valda ir likimo galutinis tikslas visoms dvasinėms asmenybėms. Nors tai yra tiesa, jog nevisos iš vietinių visatų žemesniųjų dvasinių būtybių turi betarpišką lemtį patekti į Rojų, bet vis vien Rojus lieka troškimo tikslu visoms viršmaterialiosioms asmenybėms.

Rojus yra begalybės geografinis centras; jis nėra visuotinės kūrinijos dalis, net nėra ir amžinosios Havonos visatos tikroji dalis. Mes paprastai darome nuorodą į centrinę Salą kaip priklausančią dieviškajai visatai, bet tikrai ji nepriklauso. Rojus yra amžinoji ir išskirtinė egzistencija.

127 puslapis

Praeities amžinybėje, kada Visuotinis Tėvas iš dvasinio savojo aš begalinės asmenybės išraišką suteikė Amžinojo Sūnaus būtybei, tuo pačiu metu neasmenio savojo aš begalybės potencialą jis atskleidė kaip Rojų. Neasmenis ir nedvasinis Rojus pasirodo, kad buvo Tėvo valios ir veiksmo, kurie įamžino Pirminį Sūną, neišvengiama pasekmė. Šitokiu būdu Tėvas iš tikrųjų suprojektavo tikrovę iš dviejų aktualių fazių—asmenės ir neasmenės, dvasinės ir nedvasinės. Įtampa tarp jų, Tėvo ir Sūnaus noro veikti akivaizdoje, suteikė egzistenciją Bendrai Veikiančiajam ir materialių pasaulių ir dvasinių būtybių centrinei visatai.

Kada tikrovė yra išskiriama į asmenę ir neasmenę (Amžinąjį Sūną ir Rojų), vargu ar tą, kas yra neasmenis tinka vadinti "Dievybe," nebent tai būtų kaip nors apibrėžta.

Dievybės veiksmų energija ir materialūs atgarsiai vargu ar gali būti vadinami Dievybe. Dievybė gali būti priežastimi daug kam, kas nėra Dievybė, ir Rojus nėra Dievybė; taip pat jis iš tikrųjų neturi ir sąmonės, kaip mirtingasis žmogus galėtų kada nors suprasti tokį terminą.

Rojus nėra protėvinis jokiai būtybei ar gyvai esybei; jis nėra kūrėjas. Asmenybę ir proto-dvasios ryšius *galima perduoti*, bet modelio ne. Modeliai niekada nebūna atspindžiai; jie yra dublikatai—reprodukcijos. Rojus yra modelių absoliutas; Havona yra šitų potencialų išraiška aktualybėje.

Dievo rezidencija yra centrinė ir amžina, šlovinga ir ideali. Jo namai yra gražus modelis visiems visatos būstinių pasauliams; o centrinė visata, kurioje jis betarpiškai gyvena, yra modelis visoms visatoms savo idealais, organizavimu, ir galutine lemtimi.

Rojus yra visų asmenybės veiklų visuotinė būstinė ir visų jėgos-erdvės ir energijos pasireiškimų šaltinis-centras. Viskas, kas buvo, yra dabar, ar dar turi būti, atėjo, ateina, ir ateis iš amžinųjų Dievų šitos centrinės gyvenamosios vietos. Rojus yra visos kūrinijos centras, visų energijų šaltinis, ir visų asmenybių pirminės kilmės vieta.

Pagaliau, mirtingiesiems svarbiausias dalykas apie Rojų yra tas faktas, jog Visuotinio Tėvo šita tobula buveinė yra Dievo mirtingų ir materialių sūnų, laiko ir erdvės evoliucinių pasaulių kylančiųjų tvarinių nemirtingų sielų realus ir tolimas likimas. Kiekvienas Dievą pažįstantis mirtingasis, kuris ėmėsi karjeros vykdyti Tėvo valią, jau įžengė į ilgą ilgą kelią į Rojų, veržiantis į dieviškumą ir siekiant tobulumo. Ir kada tokia gyvulinės kilmės būtybė tikrai stovi prieš Dievus Rojuje, kaip tą dabar daro nesuskaičiuojama būtybių gausybė, pakilusi iš erdvės žemųjų sferų, tada toks pasiekimas išreiškia dvasinės transformacijos tikrovę, susisiejančią su aukštybės ribomis.

[Pateikta Išminties Tobulintojo, paskirto šitokiu būdu veikti Dienų Senujų Uversoje.]

[Ankstesnis dokumentas](#) | [Kitas dokumentas](#) | [Turinys](#)

© 2004 Urantijos Fondas. Visos teisės yra saugomos.
